

е и на Бога и на вѣчность-тѣ прилично. Тѣи въ себе носѣтъ свидѣтелѣ, кой-то ги за това награждава, сирѣчь: совѣсть-тѣ си, кой-то ги вразумява, чи сѣ Богу, кой-то е праведный сѣдѣ, найтайны-те благочестивы мысли и желанїя угодни; тѣи сѣ владѣтъ предъ свѣтъ-атѣ, като чи щѣтъ за сичко отвѣтъ да дадѣтъ на оногоя, кой-то ще и оныя, кой-то сѣ найсилны на свѣтъ-атѣ да сѣди.

Колко-то повече остарѣваме, толкова и понатѣ-та наши за благочестїе-то по асно выкатѣ и все по добръ можеме да разумѣеме Христовѣ-тѣ наука; все по асно видиме Бога въ средъ чудеса-та, кой-то и на небо-то и на земь-тѣ прави, и все по славно и по удивително дохожда намъ нѣгово-то управленїе съ наше-то щастїе.

Споредъ това длѣжни сме, да чувѣме въ себе благочестивы-те чувствованїя, но и не трѣбува секи му да ги показуваме. Тѣ трѣбува да сѣ повлѣватѣ въ благоговѣнїе-то наше камъ сичко-то що е свѣто; въ снисхожденїе-то камъ чужди-те слабости; въ дружелюбно-то сѣденье за наши-те сѣсѣди [комшїи]; въ рѣкностнѣ-тѣ готовость, да бѣдеме полезни и на оныя, кой-то познаваме, и на оныя кой-то не знаваме; въ уваженїе-то на наши-те по стари; въ добръ-тѣ наша склонность камъ оныя, кой-то сѣ намъ подчинени; въ непоколебимѣ-тѣ рѣшителность да испознаваме наши-те длѣжности; тѣхъ, т. е. благочестивы-те чувствованїя, трѣбува да показуваме и поскѣдочаваме съ умѣренность-тѣ нашѣ въ животѣ-атѣ си; съ спокойство-то си въ вѣды-те ни и въ нещастїа-тѣ; да рѣкнуваме на сичко-то, що е добро